

Arrest

nr. 153 240 van 24 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X en X,
als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, in eigen naam en samen met X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 16 april 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

1.2. Op 10 maart 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17.09.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Reden van de beslissing

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Op 17.09.2014 werd er voor de minderjarige betrokkene een aanvraag van verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ingediend, getekend door de moeder van betrokkene (art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981)

Er dient opgemerkt te worden dat de bestaansmiddelen die voorzien worden door de moeder van betrokkene, B. S. (RR 87012054015) niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40 §4,1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en 50r §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art 40 §4, tweede lid van de. wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In Het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste).

Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene tewerkgesteld was via interim van 01.09.2014 tot 22.02.2015. De regelmaat van de bestaansmiddelen wordt echter niet verzekerd naar de toekomst toe. Betrokkene is immers al geruime tijd (sinds november 2014) marginaal tewerkgesteld en sinds 22.02.2015 heeft zij niet meer gewerkt waardoor zij dan ook geen inkomen meer heeft momenteel. Wanneer we de bewezen inkomsten in rekening nemen, dienen we eveneens vast te stellen dat deze niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het bedrag van het inkomen ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend ais persoon met gezinslast.

We kunnen aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet stellen dat er bewezen is dat betrokkene voldoende bestaansmiddelen heeft om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk waardoor het verblijfsrecht dan ook niet kan toegestaan worden.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw B.S. (xxxxxxxxxxx) het bevel gegeven om de genaamde B.M.B., geboren te Tielt, op 05.02.2012, van Nederland nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 4, 5 en 6 van de richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 6, 7, 40, §3 en 40bis, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en de materiële motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“(...) EERSTE MIDDEL (KORT VERBLIJF EU-Burger en begeleidende familie)

Schending van:

- Artikel 4, 5 en 6 van de Richtlijn 2004/38/EG ;*
- Artikel 40, §3 en artikel 40bis, §3 Vreemdelingenwet ;*
- Artikel 51, §2, 2e lid van het KB 8 oktober 1981 ;*
- Artikel 6 en 7 Vreemdelingenwet ;*

- *iuncto* de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst is het een vaststaand feit dat kind B. M., geboren te Tielt (BELGIE) op 5 februari 2012, de Nederlandse nationaliteit heeft en aldus een EU-burger is (stuk 5).

Dit wordt ten andere ook uitdrukkelijk bevestigd in de bestreden bijlage 20 (stuk 1a):

“Naam: B., M. B.
Nationaliteit: Nederland
Geboortedatum: 05.02.2012”

Elke EU-burger beschikt over een vrij verkeer van personen overeenkomstig de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG (hierna verkort: de Richtlijn) en de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (hierna verkort: de Vreemdelingenwet of Vw).

Overeenkomstig artikel 5 van de Richtlijn kan aan burgers van de Unie geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

Overeenkomstig artikel 6.1 van de Richtlijn hebben burgers van de Unie het recht om gedurende maximaal drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven “zonder andere voorwaarden of formaliteiten dan de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort.”

Overeenkomstig artikel 6.2 van de Richtlijn is het hierboven beschreven lid 1 eveneens van toepassing t.a.v. familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die de burger van de Unie begeleiden of zich bij hem voegen, en in het bezit zijn van een geldig paspoort (quod in casu in hoofde van moeder B. S. – stuk 10 – dewelke haar minderjarig EU-kind begeleid).

Maandelijks wordt door verzoekers de grens tussen BELGIE en NEDERLAND overschreden, overeenkomstig de naleving van de verblijfsregeling zoals ook bindend verklaard door de Jeugdrechtbank te Brugge per vonnis van 6 augustus 2013 en zoals hierboven reeds geciteerd (stuk 3):

- Hoofdverblijf van kind M. B. bij diens moeder, bij wie hij ook diens inschrijving in het bevolkings- en vreemdelingenregister houdt;
- Secundair verblijf van kind M. B. bij diens vader, gezien de afstand op heden beperkt tot:
 - o Eén weekend per maand, waarbij vader instaat voor het halen en terugbrengen van M., dit van de zaterdagochtend 09u00 tot de zondagavond 18u00;
 - o Twee woensdagnamiddagen per maand te Oostende, waarbij vader M. komt ophalen bij moeder om 14u00 en uiterlijk om 18u00 terugbrengt;
 - o De helft van de vakantieperiodes, zoals in onderling overleg uit te werken door partijen.

Bijgevolg is kind B. M. als EU-burger steeds in legaal kort verblijf in België, alwaar hij immers nooit langer dan één maand aan een stuk effectief in België verblijft overeenkomstig zijn secundair verblijf bij zijn Nederlandse vader te Maastricht.

Bovenstaande bepalingen van de Richtlijn hebben directe werking en kunnen worden ingeroepen door verzoekers, doch deze werden evenzoveel omgezet in de Vreemdelingenwet onder de artikelen 40, §3 en 40bis, §3 Vreemdelingenwet.

Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie om het beginsel van vrij verkeer van personen ruim uit te leggen (HvJ 26 februari 1991, C-292/89, Antonnissen, punt 11; HvJ 20 februari 1997, C-344/95, Commissie/België, punt 14).

In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing is de EU-burger B.M. aldus niet in illegaal verblijf, langer dan drie maanden.

Verweerder gaat niet uit van de correcte feitengesteldheid en blijft blind voor het gegeven dat kind B. M. steeds in legaal kort verblijf is als EU-burger maandelijks gebruik makend van zijn vrij verkeer van personen.

Bijgevolg stelt verweerder ten onrechte “betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie” (stuk 1a).

In diezelfde optiek wordt door verweerder evenzoveel ten onrechte gesteld in de bestreden bijlage 20 (stuk 1a):

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling [EU-burger B. M.] op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw B. S. (RR 87012054015) het bevel te geven om de genaamde B. M. B., geboren te Tielt, op 05.02.2012, van Nederland nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven.”

Bovenvermelde motivatie van verweerder gaat fundamenteel uit van een incorrecte feitensituatie, waarvan verweerder nochtans wel degelijk op de hoogte is.

Zowel bij het verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw. dd. 19 augustus 2013 als bij het verzoek tot verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie middels bijlage 19ter dd. 17 september 2014 werd steeds de verblijfsregeling in hoofde van kind B. M. aan verweerder medegedeeld en geduid (hetgeen ook blijkt uit o.a. stuk 7 en stuk 9 waarin telkens expliciet wordt verwezen naar dit vonnis van de Jeugdrechtbank).

Verweerder is dus op de hoogte van dit grensoverschrijdend aspect tussen Nederland en België elke maand in hoofde van EU-burger kind B. M.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het is alvast duidelijk dat verweerder bij de genomen beslissing duidelijk NIET is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het is evenzoveel duidelijk dat de bestreden beslissing niet enkel strijdig is met de regels van vrij verkeer van personen voor burgers van de Unie en de familieleden die hen begeleiden, doch evenzoveel manifest onzorgvuldig is genomen middels schending van de materiële motivatieplicht.

Het kwam verweerder in het licht van de bovenstaande bepalingen dan ook niet rechtsgeldig toe om overeenkomstig artikel 51, §2, 2e lid van het KB van 8 oktober 1981 een bijlage 20 met bevel tot terugbrenging te zien afleveren.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

ONDERGESCHIKT en louter volledigheidshalve, zo niet zou worden aanvaard door de Raad dat verzoekers als EU-burgers (en begeleidende familie van EU-burger) niet langer dan 3 maand aan één stuk in België verblijven: “

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 40, §3 van de vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.”

2.4. Het is niet betwist dat B.M.B. ten aanzien van wie het bevel tot terugbrenging werd genomen, van Nederlandse nationaliteit is en aldus een burger van de Unie is. In deze hoedanigheid heeft hij het recht om maximaal drie maanden in België te verblijven.

Het bestreden bevel tot terugbrenging motiveert: *“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw B.S. (xxxxxxxxxxx) het bevel gegeven om de genaamde B.M.B., geboren te Tielt, op 05.02.2012, van Nederland nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven. (...)”*

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich zonder meer beperkt tot de stelling dat er *in casu* nooit sprake is geweest van enig rechtmatig verblijf in hoofde van B.M.B. en hij thans geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht. Samen met de verzoekende partij dient de Raad evenwel vast te stellen dat de

verwerende partij niet verduidelijkt op grond waarvan zij tot deze vaststelling komt. Dit temeer in het licht van de gegevens van het administratief dossier, gekend aan de verwerende partij, waaruit blijkt dat B.M.B. de Nederlandse nationaliteit heeft, in die hoedanigheid het recht heeft gedurende een periode van maximaal drie maanden op het Belgische grondgebied te verblijven, en stukken werden voorgelegd aangaande een bezoekenregeling waarvan de verzoekende partij betoogt dat hieruit blijkt dat het kind op regelmatige basis het Belgische grondgebied verlaat en aldus de maximum toegelaten verblijfsperiode nooit overschrijdt. Het komt aan de verwerende partij toe in de bestreden beslissing uitdrukkelijk te motiveren waarom deze gegevens niet verhinderen dat een bevel tot terugbrenging wordt afgeleverd. De Raad stelt vast dat verwerende partij pas voor het eerst in de nota erop wijst dat de termijn van maximaal drie maanden overschreden werd waarbij zij erop wijst dat verzoekende partij niet het bewijs levert dat dit niet zo is. Dit is evenwel een a-posteriori motivering die het vastgestelde gebrek in het bestreden bevel tot terugbrenging niet kan rechtzetten.

2.5. Het betoog van de verzoekende partij is in voormelde mate gegrond. Een schending van artikel 40, §3 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht ligt voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel tot terugbrenging. Deze nietigverklaring heeft evenwel geen impact op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat gesteund is op eigen motieven. Verzoekende partij richt haar tweede middel tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In haar verzoekschrift betoogt zij als volgt:

“TWEEDE MIDDEL (LANG VERBLIJF EU-Burger en begeleidende familie)

Schending van:

- Artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG ;

- Artikel 40, §4 en artikel 40bis, §4 Vreemdelingenwet ;

Overeenkomstig artikel 7 van de Richtlijn en artikel 40, §4 Vreemdelingenwet heeft iedere burger van de Unie het recht om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de bestaansmiddelen van moeder B. S. niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (stuk 1a).

Echter dient benadrukt dat de onderdaan van een lidstaat over toereikende middelen dient te ‘beschikken’ terwijl geen vereiste wordt gesteld m.b.t. de herkomst van deze middelen (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu en Chen, punt 30).

Verweerder dient evenzoveel rekening te houden met de inkomsten van vader B. A. en diens onderhoudsbijdrage en feitelijke bijdrage aan kind B. M. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze uit de motivatie dat hier wel degelijk rekening mee werd gehouden.

Ook in deze ondergeschikte hypothese schendt verweerder dan ook de materiële motiveringsplicht, minstens ging verweerder onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat ook in deze ondergeschikte hypothese de verbreking zich opdringt. (...)”

2.6. Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de Richtlijn 2004/38/EG dient er op te worden gewezen dat deze richtlijn werd omgezet in het nationaal recht (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 7 van de richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht zodat zij zich niet meer op de directe werking van de Richtlijn kan beroepen.

Bovendien, blijkens artikel 7, lid 1, sub a en b van richtlijn vrij verkeer 2004/38/EG mogen de lidstaten van staatsburgers van een andere lidstaat, die aanspraak willen maken op het recht om meer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven, vereisen dat zij ofwel een economische activiteit uitoefenen, ofwel werkzoekende mogen zijn met een reële kans op tewerkstelling. Voor zij die geen economische activiteit uitoefenen, mogen de lidstaten eisen dat zij voor zichzelf en voor hun familieleden beschikken over een verzekering die de ziektekosten in de gastlidstaat volledig dekt, en over voldoende bestaansmiddelen beschikken om tijdens hun verblijf niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van die lidstaat (zie in die zin arrest van 23 februari 2010, Teixeira, C- 480/08, Jurispr. blz. I- 1107, punt 42).

In die zin bepaalt artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de vreemdelingenwet:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (..)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Het kind is Nederlander en bijgevolg Unieburger. Hij heeft via zijn moeder een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter gelegenheid hiervan werd een bijlage 19 afgeleverd op 17 september 2014. Bijgevolg dient de aanvrager alle mogelijke elementen bij te brengen ter beoordeling van het dossier door de verwerende partij. Verzoekende partijen betwisten het motief niet dat de bestaansmiddelen van de moeder niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zij menen echter dat rekening had moeten gehouden worden met de inkomsten van de vader en diens onderhoudsbijdrage en feitelijke bijdrage. De Raad stelt evenwel vast dat zich in het administratief dossier geen bewijzen van inkomsten van de vader van het minderjarige kind bevinden, minstens maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat dit wel het geval is. Evenmin blijkt of de onderhoudsbijdrage werkelijk wordt betaald zodat evenmin blijkt dat de aanvrager hierover kan beschikken. De verwerende partij stelt dan ook terecht in de nota met opmerkingen dat *“de verzoekende partij uiteraard niet dienstig voor de eerste maal in het kader van onderhavig beroep tot nietigverklaring (kan) aanvoeren dat bij het nemen van de bestreden beslissing tevens rekening diende gehouden te worden met (...) diens feitelijke bijdrage aan het kind (...)”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat omtrent de bijdrage van tweede verzoekende partij geen stavingsstukken werden voorgelegd, zodat door de gemachtigde (...) volkomen terecht enkel rekening gehouden werd met de bewezen inkomsten van eerste verzoekende partij (...).

2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond, en het beroep dient aldus te worden verworpen voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van 10 maart 2015 waarbij een bevel tot terugbrenging wordt gegeven, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van dezelfde datum wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER